

Abelles i mel

J. Barberá

És primavera, les flors que per tot arreu guarneixen els camps ens colpeixen l'olfacte amb mil flaires perfumats. La Bellugadissa i els cants dels pocs ocells que encara s'hi troben ens amoixen els timpans una mica insensibilitzats pel brogit ciutadà. A mi el que més em captiva són els nius amb les "maregasses" tuitives que llur instint els ha fet foragitar la paüra natural que ens tenen als humans i, del niu, no se'n volen fins que no hi som a tocar. I així, embadalit per aquestes mera-

taven el fruit del seu treball.

En les piràmides d'Egipte, com símbol de la immortalitat, d'allò que és incorruptible, s'han trobat escudelles amb restes de mel. La Bíblia, l'Alcorà, els Vedes i el Popol Vuh són farcits de cites i metàfores sobre la mel. Per tant ha plogut molt des de llavors i res podré dir que no se sàpiga ja.

Des dels inicis de la civilització, una relació d'amor i d'odi ha unit l'ésser humà amb aquest insecte treballador, perseverant i bronzinaire.

Modernes caixas.

velles de la natura i sentint la remor dels insectes bronzinaires me'n recordo de les abelles.

No entraré en l'avançada i perfecta estructura social d'aquests insectes ni tampoc en la tasca de l'apicultor. Qualsevol abeller ho faria millor que jo, tot i que de petit vaig tenir contacte amb les abelles. Mon pare tenia basos i anava amb ell amb molta freqüència, a més a més, abans de tenir vint anys vaig assistir a un curset d'apicultura desenvolupat a Castelló.

Algunes pintures rupestres com les de la cova de l'Ermite, situada en el Barranc Fondo, ja representaven homes agafant mel de ruscs naturals, és a dir, els fur-

La mel i la cera que produeixen són força apreciades. Però llurs fiblades, mortals per a les abelles i molt doloroses per a les persones els han valgut una mala fama injustificada. De vegades aquesta prové de la confusió, sobretot al medi urbà, amb els seus parents, vespes i tàvecs que res tenen a veure amb la mel.

Les abelles són incansables, treballen intensament al rusc i només piquen per defensar-lo. No fan distincions, fins i tot, piquen els apicultors. Si estan enfadades o si fa mal temps, amb el fibló poden travessar un gruix de roba considerable. L'abella que pica mor. Quan et clava el fibló ho sap. Perd la vida com un soldat a la guerra, (em

Rusc o basos vells del terme.

recorda els Kamikaces japonesos).

Pot haver-hi qualcom de més noble que morir defensant sa pròpia llar? Un periodista, parlant de les abelles, deia que són alhora el somni de soldat de qualsevol general i el somni de treballador que donaria gaubança al més exigent dels empresaris. Crec que tenia tota la raó. L'abella és el més petit dels animals domesticats per l'home? Jo no goso contestar la pregunta. Que cadascú s'ho faci.

dels arbres on emmagatzemaven la mel per proveir-se d'un aliment necessari i alhora energètic, fins l'apicultor hodiern, ha hagut una evolució per part de l'home. D'aquesta només remarcaré un fet: l'home prehistòric destruïa tot el rusc natural, era un depredador, s'emportava totes les bresques. El temps ens va ensenyar que les abelles també s'alimenten de mel. A hores d'ara els apicultors només treuen la mel que els sobra, si la traguessin tota,

"Cuadros" que s'hi troben dins de l'arna.

És ben cert que l'ancestral proximitat a l'home no ha modificat els hàbits i el comportament de l'insecte, però hem aconseguit avanços, hem tret les abelles dels forats naturals i les hem fetes treballar dins dels tipus de ruscs que els hem proporcionat al llarg de la història tot cercant sempre més productivitat i menys conreu.

Des de l'home primitiu, que lluitava amb elles, que assaltava les cavitats rocoses o

durant l'hivern es morien de fam, seria la destrucció de l'arna.

No és només l'home qui roba la mel a les abelles. Ací tothom se n'haurà adonat alguna vegada de les trencadisses que en fan els teixons arreu del terme de basos i bresques. Aprofitant la nit destrueixen "setis" sencers i capgiren els basos.

D'altra banda els zoòlegs han observat algunes espècies de micos que han desen-